

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - Postgiro 6 41 93 72

2. Supplerende Processkrift

i ankesag Ø.L. B-0945-98,

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

mod

Skatteministeriet
Departementet
Slotsholmsgade 12
1216 København K

Da en forelæggelse for EF-domstolen i henhold til EF-traktaten er nødvendig i sagen, finder jeg det formålstjenligt, at en forelæggelse fører til en fuldstændig afklaring på fortolkningen af de rettigheder, som i medfør af EF-traktaten er en del af EU-borgerens juridiske formue i forbindelse med tilbagebetaling af afgifter.

Jeg skal på den baggrund ændre påstand til følgende:

Principal påstand:

Indstævnte tilpligtes at tilbagebetale opkrævet arbejdsmarkedsbidrag (ambi) på 90.051 kr med tillæg af rente jfr. cirkulære nr. 157 af 14/10-1987 om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb samt 20.000 kr i erstatning og sagsomkostninger i forbindelse med sagsanlæg og sagsbehandling ved byretten.

Subsidiær påstand:

Indstævnte tilpligtes at tilbagebetale opkrævet arbejdsmarkedsbidrag (ambi) på 61.122,77 kr med tillæg af rente jfr. cirkulære nr. 157 af 14/10-1987 om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb samt 20.000 kr i erstatning og sagsomkostninger i forbindelse med sagsanlæg og sagsbehandling ved byretten.

Mere subsidiær påstand:

Indstævnte tilpligtes at betale erstatning for fald i omsætning som følge af, at ulovligt opkrævet arbejdsmarkedsbidrag (ambi) er overvæltet på priserne, på ialt ikke under 61.122,77 kr med tillæg af rente samt 20.000 kr i erstatning og sagsomkostninger i forbindelse med sagsanlæg og sagsbehandling ved byretten.

Supplerende påstand:

Indstævnte idømmes bøde jfr. retsplejelovens § 324 for uden rimelig grund at have bragt mig i den nødvendighed at anlægge sag samt at have bragt mig i den nødvendighed at indbringe sagen for højere ret.

Angående den nye principale påstand:

Jeg har forgæves søgt efter støttepunkter til indstævntes synspunkter i EF-domstolens praksis, men EF-domstolens praksis er entydigt til fordel for den afgiftsbelagte. Reglerne er gennemgået i dom af 14/1-97 i de forenede sager C-192/95 - C-218/95, præmis 20-23:

- 20 *"Det bemærkes for det første, at retten til at opnå tilbagebetaling af afgifter opkrævet af en medlemsstat i strid med fællesskabsretten er en virkning af og et supplement til de rettigheder, der er tillagt borgerne ved fællesskabsbestemmelserne om forbud mod sådanne afgifter (San Giorgio-dommen, præmis 12). Medlemsstaten er således som udgangspunkt forpligtet til at tilbagebetale afgifter opkrævet i strid med fællesskabsretten."*
- 21 *"Der gælder imidlertid en undtagelse til dette udgangspunkt. Som Domstolen fastslog i dommene i Just-, Denkavit- og San Giorgio-sagerne, indebærer beskyttelsen af de rettigheder, der på dette område er indrømmet ved fællesskabsretten, ikke, at skatter, told og afgifter opkrævet i strid med fællesskabsretten skal tilbagebetales, når det er godtgjort, at den afgiftspligtige faktisk har overvæltet dem på andre (jf. bl.a. San Giorgio-dommen, præmis 13)".*
- 22 *"Under disse omstændigheder er det ikke den erhvervsdrivende, der endeligt har måttet betale den afgift, som er opkrævet med urette, men køberen, på hvem afgiften er blevet overvæltet. Såfremt den erhvervsdrivende fik tilbagebetalt det afgiftsbeløb, som han allerede har modtaget fra køberen, ville der for den erhvervsdrivende være tale om en dobbelt betaling, der ville kunne anses for en ugrundet berigelse, og konsekvenserne af, at afgiften er ulovlig, ville ikke dermed være afhjulpet i forhold til køberen."*

- 23 *"Det påhviler derfor de nationale domstole på baggrund af omstændighederne i hvert enkelt tilfælde at vurdere, om den erhvervsdrivende helt eller delvis har overført afgiftsbyrden på andre, og om tilbagebetaling til den erhvervsdrivende i givet fald vil udgøre en ugrundet berigelse."*

Mig bekendt er overvæltning af prisen den eneste undtagelse fra tilbagebetalingskravet, EF-domstolen har gjort. EF-domstolen har ikke nævnt, at tilbagebetalingskravet kan reduceres, fordi lovgiver har lavet andre nationale love. Det er min påstand, at den af EF-traktaten sikrede ret til at få tilbagebetalt ambi alene kan reduceres med det beløb, som er overvæltet på den endelige køber. En national domstol er ikke kompetent til at fortolke EF-traktaten på anden måde. Der er i realiteten tale om, at borgerens EU-sikrede ret til tilbagebetaling af indstævnte søges reduceret på grund af gennemførelsen af en national lov. En national lov kan ikke reducere de borgerlige rettigheder, der følger af EF-traktaten. Hvis retten fastholder, at sparede arbejdsgifter skal modregnes, må spørgsmålet forelægges EF-domstolen.

Det er bemærkelsesværdigt, at byretten det ene øjeblik medregner virkningen af sparede arbejdsgiverafgifter, og det næste øjeblik ser bort fra dem. Byretten anerkender, at ambi ikke er overvæltet for 1988, men påstår derefter, at sparede arbejdsgiverafgifter for hele perioden skal fratrækkes ambi-betalingen for 1988. Dermed betragter byretten ambi for 100 % overvæltet på prisen i 1989-1991 - uden hensyn til, at ambi også i 1989-1991 var udtryk for en omlægning af arbejdsgiverafgifterne, og at virksomhederne har taget dette med i betragtning ved prisfastsættelsen.

Byretten ser helt bort fra, at det fra lovgivers side var tilsigtet, at ambi skulle erstatte arbejdsgiverafgifterne også i 1989-1991, og byretten ser bort fra, at ambi som helhed (og som tilsigtet) ikke førte til prisstigninger.

Det ene øjeblik betragter byretten altså ambi som en omlægning af arbejdsgiverafgifterne, og øjeblikket efter betragter byretten de sparede arbejdsgiverafgifter isoleret. På den baggrund ønsker jeg en autoritativ afgørelse på, om evt. sparede arbejdsgiverafgifter har nogen betydning for den EU-retlige ret til at få ambi tilbagebetalt.

Byrettens øvelse savner forbindelse til virkeligheden. Mine priser steg jo reelt ikke i årene 1989-1991. Hvis den maksimale ambi på 2,5 % skulle være lagt på priserne i 1989-1991, som byretten har antaget, må det nødvendigvis kunne ses på prisudviklingen.

Angående indstævntes påstand om overvæltning:

Jeg har intet problem med at forstå EF-domstolens redegørelse. Hvis afgiften lægges på prisen, så forbrugeren reelt betaler afgiften i form af merprisen, er det naturligvis forbrugeren, der har krav på at få afgiften betalt tilbage - og ikke den erhvervsdrivende. Men jeg forstår simpelthen ikke indstævntes påstand om, at overvæltning på næste forbrugsled kan finde sted, uden at afgiften lægges på prisen. Jeg savner en forklaring.

Angående indstævntes påstand om konkurrencesituationen:

Først vil jeg understrege, at EF-domstolen ikke har anført ændringer i konkurrencesituationen som en anledning til at reducere borgerens krav om at få tilbagebetalt en ulovligt opkrævet afgift. Det modsatte fremgår derimod af Bianco-dommen og San Giorgio-dommen, jfr. mit supplerende processkrift af 16/6-98.

Derudover er indstævntes påstand om, at min konkurrencesituation skulle være forbedret som følge af indførelsen af ambi, udokumenteret og ubegrundet. Indstævnte bør bevise - eller i det mindste sandsynliggøre - påstanden, som er i direkte strid med påstanden om, at jeg har overvæltet afgiften.

De to modsat rettede påstande er bevis på, at påstandene ikke bygger på undersøgelser af min virksomheds forhold, men alene er udflugter, som er frit opfundet med det ene formål at afskære mig fra mine EU-retligt sikrede rettigheder.

Indstævnet skal i givet fald dokumentere følgende:

- a) - at jeg havde konkurrenter, jeg kunne vinde markedsandele fra.
- b) - at disse konkurrenters priser steg mere end mine priser.
- c) - at disse prisstigninger i givet fald skyldes ambi.

ad a)

Det er fastslået, at jeg ikke havde konkurrenter af betydning i perioden.

ad b)

Indstævnte påstår, at min position er forbedret i forhold til "*forbrugernes alternative forbrugsmuligheder*".

Lovgiverne og Skatteministeriet forudsatte før omlægningen af arbejdsgiverafgifterne til ambi, at omlægningen samlet ikke ville føre til prisstigninger. Alle senere undersøgelser har bekræftet dette. Hvis indstævnte har oplysninger, der dokumenterer, at "*forbrugernes alternative forbrugsmuligheder*" blev dyrere efter omlægningen, bør indstævnte fremlægge dem for retten.

ad c)

Told- og Skattestyrelsen afviser direkte i Tidsskrift for Skatter og Afgifter 16/3-98, at ambi førte til prisstigninger. Som bilag 3 har jeg fremlagt indlæg fra kontorchef Børge Aagaard Pedersen, Told- og Skattestyrelsen, der redegør for, at der blev indbetalt ambi for ca. 50 mia., og virksomhederne sparede arbejdsgiverafgifter for ca. 50 mia. For mig at se giver det et sammenlagt nul-resultat: Altså hverken prisstigninger eller prisfald generelt for "*forbrugernes alternative forbrugsmuligheder*". Dertil kommer, at virksomhederne fik udbetalt negativ ambi på ialt 23 mia., altså sammenlagt en udpumpning på 23 mia. til erhvervslivet.

Vil indstævnte forklare, hvordan ambi totalt set kan forårsage prisstigninger?

Angående indstævntes påstand om udskifteligt varesortiment:

Hver morgen køber jeg en liter mælk, så jeg har frisk mælk til morgenmaden. I går købte jeg en liter mælk. Den kostede 6,75 kr. I morges købte jeg også en liter mælk. Den kostede 6,75 kr. Umiddelbart forekommer det sandsynligt, at der ikke i mellemtiden er lagt afgift på mælk.

Lad os antage, at der i mellemtiden var blevet lagt afgift på mælk, men at en liter stadig koster 6,75 kr. Jeg kan kun se to muligheder: Enten har mælkemanden samtidig fået en rabat i samme størrelsesorden hos leverandøren, eller også har mælkemanden betalt afgiften selv. Han kunne naturligvis have ladet prisen stige, men han har måske valgt at fastholde prisen. Hvis mælkemanden beviser, at hans indkøbspris er den samme, ser jeg slet ikke nogen grund til at betvivle, at han har betalt afgiften selv.

Kun usaglig argumentation kan føre til andet resultat. Hvis man er kværunderende og usaglig, kan man f.eks. påstå, at den liter mælk, jeg købte til morgen, ikke er den samme liter mælk, jeg købte i går. Man kan derfor påstå, at varesortimentet er udskifteligt, og man kan efterfølgende påstå, at man ikke kan sige noget sikkert om udviklingen i mælkemandens priser.

Hvis man har et bestemt sigte med sin argumentation, kan man endda gå så vidt som at påstå, at selvom der her til morgen er lagt afgift på mælk, er afgiften overvæltet på prisen, selvom prisen er den samme. Men virkeligheden ser altså anderledes ud.

Laserdiskens varesortiment var ikke mere udskifteligt end mælkemandens. Jeg solgte de samme varer, før ambiens indførelse som efter ambiens indførelse. Jeg solgte til samme priser før ambiens indførelse som efter ambiens indførelse. Mine indkøbspriser var de samme før ambiens indførelse som efter ambiens indførelse.

Ligesom mælkemanden ikke solgte den samme liter mælk igen og igen, solgte jeg ikke det samme kassette igen og igen. Men det var samme varer til samme priser.

Angående byrettens begrundelse for at afvise påstanden om tilbagebetaling:

1987: Indkøbspris £ 6,95. Salgspris = 175 kr.

1988: Indkøbspris £ 6,95. Salgspris = 175 kr.

1989: Indkøbspris £ 6,95. Salgspris = 175 kr.

1990: Indkøbspris £ 6,95. Salgspris = 175 kr.

1991: Indkøbspris £ 6,95. Salgspris = 159 kr.

Det er svært at se, hvordan Byretten med rette kan påstå, at ambi er lagt til priserne i 1989-1991, når Byretten anerkender, at ambi ikke var lagt på priserne i 1987 og 1988. Det er særligt vanskeligt, når Byretten samtidig lægger til grund, at eventuelle sparede arbejdsgiverafgifter i 1989-1991 skal bedømmes isoleret og fratrækkes tabet i 1988 - hvilket er det samme som at lægge til grund, at ambi 100 % er lagt på prisen i 1989-91.

Angående Højesterets afgørelse i Monsanto-sagen:

Jeg har intet kendskab til sagen, og den er irrelevant. Den har intet med mit tilbagebetalingskrav at gøre. Hvis Monsanto tabte sagen, kan det have én af to årsager:

- 1) Højesteret vurderede konkret, at ambi var overvæltet.
- 2) Højesteret afgjorde sagen ud fra en sammenligning med moms.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at Højesteret - ligesom i Bose- og Denkavit-sagerne - foretog en konkret vurdering, hvor resultatet altså afhænger af de faktiske omstændigheder. Når Højesteret foretager en konkret vurdering, er der ikke forelæggelsespligt. Men *hvis* Højesteret har afgjort sagen *uden* at foretage en konkret vurdering, er Højesterets dom i strid med EU-retten, og jeg vil bestride, at den kan danne præcedens eller på anden måde benyttes til at krænke mine traktatsikrede rettigheder.

Indstævnte kan fremlægge 100 tilsvarende sager, og jeg vil sige det samme: Mit krav skal bedømmes ud fra en konkret vurdering af min situation - og intet andet.

Angående den mere subsidiære påstand:

Selvom man urigtigt antager, at jeg har overvæltet ambi, medfører det ikke, at jeg er afskåret fra at få tilbagebetaling eller erstatning. Det følger ligeledes af EF-domstolens dom af 14/1-97 (fremlægges her som bilag 25), præmis 31-33, at den erhvervsdrivende med rette kan gøre gældende, at selvom afgiften er overvæltet på køberen, har han lidt et tab som følge af, at afgiften er indgået som en del af kostprisen, hvilket har medført en stigning i varernes pris og et fald i salgsmængden.

Byretten har lagt til grund, at ambien er lagt på priserne, men har undladt at tage stilling til det tab, som en sådan prisstigning måtte medføre. Salget af videofilm er prisfølsomt, hvilket tydeligt understreges af den voldsomme effekt, nedsættelsen af prisen fra 175 kr til 159 kr havde. Det er klart, at en betragtning om overvæltning (omend urigtig og teoretisk) kun kan føre til det resultat, at det medfører et fald i salgsmængden.

Angående indstævntes modstand mod en korrekt afgørelse på sagen:

Jeg forundres over indstævntes modstand mod at lade EF-domstolen fortolke indstævntes synspunkter. Særligt da en forelæggelse er en pligt, der følger af EF-traktaten, og da en forelæggelse netop er nødvendig, fordi indstævnte ønsker sagen afgjort i henhold til principper i stedet for en konkret vurdering.

Såfremt indstævntes påstande skal tages alvorligt, er det et krav i henhold til EF-traktaten, at EF-domstolen foretager fortolkningen. Det er en ufravigelig pligt for at sikre den ensartede virkning af EF-traktaten i hele Fællesskabet.

Forslag til supplerende spørgsmål til EF-domstolen:

"Er det i overensstemmelse med EF-traktaten, at en medlemsstat afviser at tilbagebetale en afgift, der er opkrævet i strid med EF-traktaten i årene 1988-1991, med den begrundelse, at afgiften anses for at være overvæltet i årene 1989-1991, således at tilbagebetalingspligten begrænses til året 1988, og at denne tilbagebetalingspligt bortfalder, fordi den afgiftsramte i årene 1989-1991 som følge af en lov indført samtidig med indførelsen af den retsstridige afgift har haft en besparelse på arbejdsgiverafgifter, der overstiger det indbetalte afgiftsbeløb i 1988, når virksomhedens indkøbspriser og udsalgspriser har udviklet sig således:

1987:	Indkøbspris £ 6,95.	Salgspris = 175 kr.	(ingen afgift af betale)
1988:	Indkøbspris £ 6,95.	Salgspris = 175 kr.	(afgift anses ikke for overvæltet)
1989:	Indkøbspris £ 6,95.	Salgspris = 175 kr.	(afgift anses for overvæltet)
1990:	Indkøbspris £ 6,95.	Salgspris = 175 kr.	(afgift anses for overvæltet)
1991:	Indkøbspris £ 6,95.	Salgspris = 159 kr.	(afgift anses for overvæltet)"

"Er det i overensstemmelse med EF-traktaten, at en medlemsstat afviser at tilbagebetale en afgift, der er opkrævet i strid med EF-traktaten, fordi medlemsstaten opstiller en generel formodning om, at en erhvervsdrivende, der befinder sig på et marked med fri prisdannelse, automatisk vil overvælte en afgift, han har kendskab til."

"Er det i overensstemmelse med EF-traktaten, at en medlemsstat afviser at tilbagebetale en afgift, der er opkrævet i strid med EF-traktaten, fordi medlemsstaten opstiller en generel formodning om, at afgiftens moms lignende karakter medfører, at det altid kan betragtes som godt gjort, at den erhvervsdrivende har overvæltet afgiften på næste forbrugsled."

"Har det betydning i spørgsmålet om EF-traktatens tilbagebetalingskrav om ulovligt opkrævede afgifter i forbindelse med salg af videokassetter, om der er tale om de samme filmtitler på de solgte kassetter, eller skal forholdet mellem indkøbspris og udsalgspris ligge til grund for en vurdering af, om afgiften skal anses for at være overvæltet til køberen."

"Har det betydning i spørgsmålet om EF-traktatens tilbagebetalingskrav om ulovligt opkrævede afgifter, at medlemsstaten samtidig med indførelsen af den ulovlige afgift vedtog en anden lov, der nedsatte andre afgifter."

Svar på indstævntes spørgsmål:

Jeg skal hermed meddele indstævnte tilladelse til at søge oplysninger om udbetaling af sygedagpenge hos Aalborg kommune for de medarbejdere, der var ansat i Laserdisken i perioden 1987 til 1991. Indstævnte meddeles endvidere tilladelse til at bede min revisor oplyse og bekræfte samtlige ansattes fulde navne og cpr-numre.

Gentagelse af provokation nr. 2 fra replikken:

Af indstævntes svar fremgår, at proceserklæringen af 13. november 1997, hvor indstævnte konstaterer, at der ved gennemgang af sagsøgers *fakturaer* for perioden 1987 til 1991 ikke er konstateret nominelle prisstigninger vedrørende de af sagsøger solgte produkter, ikke skal tillægges betydning!

Indstævnte bemærker, at det er uden betydning, om den udfakturerede pris svarer til den i katalogerne anførte. Indstævnte ønsker sagen afgjort på grundlag af katalogerne, *selvom* de ikke skulle være i overensstemmelse med de fakturerede priser!

Jeg læser svaret således, at de faktiske omstændigheder (nemlig virksomhedens fakturaer) er uden betydning, mens sagen alene skal afgøres på baggrund af et katalog, der end ikke behøver at være i overensstemmelse med virkeligheden?

Det er første gang, jeg oplever en repræsentant fra Told & Skat, der ønsker en sag afgjort på grundlag af fiktive tal, mens der ses bort fra de reelle tal. Så jeg vil gerne gentage spørgsmålet for at være helt sikker på at have forstået synspunktet korrekt:

Fastholder indstævnte, at de faktiske omstændigheder er uden betydning?

Angående sagens realitet:

Jeg beklager det omfattende processkrift. Det kunne undgås, hvis blot indstævnte ville overholde lovens krav om tilbagebetaling af ulovligt opkrævede afgifter eller ville respektere det faktum, at jeg ikke har lagt afgiften på priserne. Desværre har indstævnte længe nægtet at foretage en konkret vurdering, og nu afviser indstævnte at lade de faktiske omstændigheder være grundlag for rettens afgørelse. I stedet kaster indstævnte sig ud i teoretiske og virkelighedsfjerne betragtninger, der nødvendiggør det lange processkrift og en forelæggelse for EF-domstolen. Men i virkeligheden er sagen meget enkel:

Fra 1/1-88 skete en omlægning af arbejdsgiverafgifterne, hvorved beregningsgrundlaget ændredes. Omlægningen var omkostningsneutral for staten, idet indtjeningen på ambi (50 mia.) modsvarede af tabte arbejdsgiverindtægter (50 mia.). Dog fik eksportvirksomheder et tilskud på negativ ambi (23 mia.).

Som helhed var omlægningen neutral, men den ramte de enkelte virksomheder forskelligt. Løntunge virksomheder og eksportvirksomheder blev bedre stillet, mens importvirksomheder og virksomheder med få ansatte blev økonomisk belastet. Det følger af bilag 8, afsnit 2.4.2., at Told- og Skattestyrelsen allerede i 1990 var klar over, at ambi ville påvirke virksomhederne sådan. Det viste sig senere at holde stik.

Min virksomhed er en importvirksomhed med få ansatte, og det viste sig, at sparede arbejdsgiverafgifter og negativ ambi var mindre end opkrævningen af ambi. Min virksomhed er derfor en af de få virksomheder, der led et tab. Da ambi siden viste sig at være i strid med EU-retten, har jeg et EU-retligt krav på at få afgiften tilbagebetalt.

Spørgsmålet er, om jeg eventuelt har ladet kunderne betale afgiften i form af hævede priser, hvilket Told- og Skattestyrelsen forventede, at importvirksomhederne ville gøre. Jeg valgte ikke at gøre det, hvilket jeg har ret til.

Problemet er herefter, at Told & Skat først afviste at tilbagebetale ambi med den begrundelse, at Told & Skat anså ambi for overvæltet uden at foretage en konkret undersøgelse af, om virksomhederne virkelige reagerede, som Told- og Skattestyrelsen havde forventet - og altså overvæltet afgiften på forbrugerne.

Nu er det konstateret, at det ikke var tilfældet i min virksomhed, men nu nægter Told & Skat at lade de faktiske omstændigheder få indflydelse på rettens vurdering. I stedet vil Told & Skat have sagen bedømt ud fra en stribe udflugter og teoretiske betragtninger om, at ambi skal bedømmes på samme måde som moms, selvom det netop er forskellen fra moms, der påførte mig et tab og gjorde afgiften ulovlig. Det eneste formål med udflugterne er at modbevise et faktum, der allerede er konstateret.

Jeg skal anmode retten om at bedømme sagens faktiske forhold, idømme indstævnte bøde jfr. rpl. § 324 og § 325 og afgøre sagen i henhold til min subsidiære påstand. Det er den eneste rimelige afslutning på sagen, og det er den eneste afslutning, hvorved borgerne kan bevare tilliden til Told & Skat. Jeg vil særligt om § 324 og § 325 bemærke, at retten vil gøre indstævnte en bjørnetjeneste ved at undlade at idømme bøde. Hvis udflugter af den type, som er fremført af indstævnte i sagen, tillades, vil ingen kunne have tillid til, at myndighederne giver borgerne en fair behandling. Det må klart statuere, at Told & Skat er gået over stregen.

Bedst ville det være, hvis Told & Skat erkendte at have klokket i det og frivilligt betalte. I modsat fald må sagen fortsætte på et teoretisk grundlag, hvorefter næste skridt er en forelæggelse for EF-domstolen.

Vedlagt bilag 25:

EF-domstolens afgørelse af 14. januar 1997 (C-192/95 - C-218/95)

Aalborg, den 3. august 1998

Hans Kristian Pedersen